

УДК 342.951

Н.Ф. Ващук,
здобувач ДНДІ МВС України

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК РИНКУ ПРОДУКЦІЇ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

У статті розглянуто дослідження загальнотеоретичних питань щодо характеристики, сутності та змісту адміністративно-правового впливу на сферу легкої промисловості. Досліджено погляди вітчизняних та зарубіжних вчених-теоретиків адміністративного права. Обґрунтовано необхідність удосконалення системи державного впливу на підставі аналізу особливостей державного контролю у галузі легкої промисловості України, який існує на сьогодні.

Ключові слова: адміністративно-правовий вплив у сфері легкої промисловості, суспільні відносини, легка промисловість, адміністративно-правове регулювання.

В статье рассмотрены исследования общетеоретических вопросов характеристики, сущности и содержания административно-правового воздействия на сферу легкой промышленности. Исследованы взгляды отечественных и зарубежных ученых-теоретиков административного права. Обоснована необходимость совершенствования системы государственного влияния на основании анализа особенностей существующего в современных условиях государственного контроля в отрасли легкой промышленности Украины.

Ключевые слова: административно-правовое воздействие в сфере легкой промышленности, общественные отношения, легкая промышленность, административно-правовое регулирование.

Paper describes researches about general theoretical issues of characteristics, essence and content of legal and administrative impact on the light industry. The views of domestic and foreign academic theorists of administrative law are taken into account. The necessity of improving the system of state influence based on the analysis of the peculiarities of existing state control in the modern conditions in the light industry of Ukraine is substantiated.

Keywords: legal and administrative impact on the light industry, public relations, light industry, administrative and legal regulation.

Управління у сфері легкої промисловості на державному рівні вимагає переосмислення правових інститутів та розвитку адміністративно-правової науки, уточнення змісту базових категорій, які характеризують сутність та особливості правових відносин.

У науковій, навчальній літературі вивчаються та аналізуються такі категорії, як “адміністративно-правовий вплив”, “адміністративно-правове регулювання”. Вищезазначені категорії часто ідентифікують, не формулюючи зміст, або ж застосовують інтегративний підхід, об’єднуючи окремі компоненти кожної з них для забезпечення повноти вирішення наукового завдання. Приклади інтеграцій різних підходів праворозуміння знаходимо у вітчизняних та західних авторів, зокрема Г. Іванця, І. Червошока, В. Лазарева, І. Гойман-Калинського, Г. Дж. Бер-

мана та ін. Дуже лаконічно та чітко висловився з цього приводу О. Лейст, коли відзначав, що: “Кожне праворозуміння має свої підстави, тому вони існують одночасно і мають прихильників ... кожна концепція виражає реальну сторону права та слугує її здійсненню ... річ у тім, що між крайніми точками зору знаходиться не істина, а дуже складне суспільне явище – право” [1].

Вивчення сучасного правового досвіду, наукових досліджень у сфері легкої промисловості та окреслення проблем адміністративно-правового впливу створюють належні умови для повноцінного розвитку цього інституту та адаптації вітчизняного законодавства до вимог Європейського союзу.

Позитивно впливати на поведінку людей та сприяти її правовому характеру є основним проявом та особливістю права. Це зумовлюється можливістю права як особливого явища, забезпечувати баланс інтересів особи та суспільства, за якого індивід зможе себе вільно поводити, але не допускати суспільно шкідливі дії. Саме це слід “вважати універсальним засобом регулювання суспільних інтересів.

Досліджуючи питання функціонування правового впливу в суспільних відносинах, А.М. Денисова пропонує його визначати як один із проявів дії права на широке коло суспільних відносин, свідомість та поведінку суб’єктів за допомогою системи об’єктивних (правових) та суб’єктивних (психологічних, ідеологічних, моральних тощо) елементів, які становлять механізм правового впливу та забезпечують його дієвість [2].

Такий вплив може виявлятися у рідших формах. Одним із різновидів слід вважати адміністративно-правовий вплив, що характеризується як загальними ознаками правового впливу, так і специфічними, притаманними лише йому властивостями, які зумовлені специфікою адміністративно-правових відносин. Співвідношення між поняттями “правовий вплив” та “адміністративно-правовий вплив” слід розглядати як відношення загального та частки. Це зумовлено колом суспільних відносин, на які поширюється вплив цих двох проявів права, оскільки адміністративно-правовий вплив стосується відносно адміністративно-правового характеру. У підручнику “Адміністративне право України” за редакцією професора В.Б. Авер’янова такими відносинами визначаються “ті, що виникають:

- у ході державного управління економічною, соціально-культурною та адміністративно-політичною сферами, а також реалізації повноважень виконавчої влади, делегованих державою органам місцевого самоврядування, громадським організаціям та деяким іншим недержавним інституціям;

- у ході діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб щодо забезпечення реалізації та захисту в адміністративному порядку прав і свобод громадян, надання їм, а також юридичним особам різноманітних адміністративних (управлінських) послуг;

- у процесі внутрішньої організації та діяльності апаратів усіх державних органів, адміністрацій державних підприємств, установ та організацій, а також у зв’язку з проходженням державної служби або служби в органах місцевого самоврядування;

- у зв’язку з реалізацією юрисдикції адміністративних судів і поновлення порушених прав громадян та інших суб’єктів адміністративного права;

- у ході застосування заходів адміністративного примусу, включаючи адміністративну відповідальність, щодо фізичних і юридичних осіб” [3].

Таким чином, адміністративно-правовий вплив є наслідком дії права на особливі суспільні відносини, що мають адміністративно-правовий характер.

Крім того, адміністративно-правовий вплив характеризується особливим колом суб’єктів, на свідомість та поведінку яких він впливає. Це коло окреслено

рамками суб'єктів адміністративного права. Як доречно зазначає Ю.М. Фролов, адміністративне право України характеризується великою кількістю суб'єктів, які мають різні повноваження та свої специфічні особливості [4].

До таких суб'єктів слід віднести фізичних осіб, юридичних осіб, колективних суб'єктів (утворення), які не мають ознак юридичної особи, суб'єктів владних повноважень (в тому числі органи місцевого самоврядування) та їх посадових осіб. Це означає, що вплив може бути здійснений широким колом суб'єктів у межах їхньої компетенції щодо об'єктів, до яких він застосовується, як імперативним, так і диспозитивним шляхом.

Ще одним невід'ємним елементом, що характеризує будь-який різновид правового впливу, є його механізм, тобто сукупність різного роду елементів, що забезпечують його нормальне функціонування. Механізм адміністративно-правового впливу містить необхідний об'єм засобів, за допомогою яких виробляється бажана модель поведінки. А саме, це сукупність специфічних засобів правового впливу на свідомість і поведінку суб'єктів з метою формування правомірної поведінки шляхом усвідомлення змісту правових норм та ціннісних орієнтацій і формування позитивних мотивів активної правової поведінки. Адміністративно-правовий вплив може здійснюватися у різних сферах суспільного життя та виконувати різні функції.

Потрібно звернути увагу на те, що адміністративно-правовий вплив може здійснюватись в активній формі, де передбачається безпосереднє використання засобів такого впливу в процесі їх здійснення та пасивній, де передбачається прямий вплив права на суспільні відносини.

Враховуючи те, що адміністративно-правовий вплив є вужчим поняттям по відношенню до правового впливу, можна надати таке його визначення: це один із проявів дії права на відносини, що мають адміністративно-правовий характер, свідомість та поведінку суб'єктів адміністративного права, за допомогою системи об'єктивних (правових) та суб'єктивних (психологічних, ідеологічних, моральних тощо) елементів, які становлять механізм адміністративно-правового впливу та забезпечують його дієвість.

Слід зазначити, що система органів управління легкою промисловістю складається з: промислового міністерства; центральних органів державної виконавчої влади, які мають свої промислові об'єкти; управлінь промисловості місцевих державних адміністрацій; місцевих рад та їх виконавчих комітетів; адміністрацій промислових об'єднань і підприємств легкої промисловості.

Встановлення основи управління промисловістю в Україні належить до компетенції Верховної Ради України, яка визначає державну політику, здійснює законодавче регулювання відносин, що виникають у цій сфері чи галузі легкої промисловості.

Загальне керування промисловістю в Україні, здійснення державної політики в цьому напрямі покладено на Кабінет Міністрів України, який управляє об'єктами державної власності, спрямовує й координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади тощо.

Серед органів управління промисловістю центральне місце належить промисловим міністерствам та іншим центральним органам виконавчої влади, на які покладено завдання по безпосередній практичній реалізації державної політики у відповідних галузях. До промислових центральних органів виконавчої влади належить Міністерство економічного розвитку і торгівлі України (далі – Мінекономрозвитку України). Його діяльність спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Мінекономрозвитку України входить до системи органів виконавчої влади і є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики економічного і соціального розвитку, цінової, промислової, інвестиційної, зовнішньоекономічної політики, державної політики у сфері торгівлі, державної регіональної політики, державної політики з питань розвитку підприємництва, технічного регулювання (стандартизації, метрології, сертифікації, управління якістю) та захисту прав споживачів, а також міжвідомчої координації з питань економічного і соціального співробітництва України з Європейським Союзом.

Також Мінекономрозвитку України є спеціально уповноваженим органом у сфері державних закупівель, метрології, з питань державно-приватного партнерства, державної регуляторної політики, ліцензування, дозвільної системи у сфері господарської діяльності, оборонного замовлення.

Утворює та втілює в життя державну політику в сферах економіки та торгівлі, також на нього покладено функції з реалізації державної регуляторної політики, державної політики з питань розвитку підприємництва, регулювання цінової політики, в тому числі у сфері легкої промисловості.

На цей час Положення про міністерства та інші центральні органи виконавчої влади приведено у відповідність із законодавством, що визначає їх виключну сферу повноважень та відповідальності, зокрема, МІП, МТОТ, Міноборони, Мінсоцполітики, Мінфіну, Мін'юсту, Мінекономрозвитку, Мінінфраструктури, Мінприроди, Мінмолодьспорту, Адміністрації Держспецзв'язку.

Забезпечено оптимізацію структури апаратів центральних органів виконавчої влади з метою приведення їх організаційних структур у відповідність із функціональним навантаженням.

Центральними органами виконавчої влади здійснюється щомісячне звітування відповідно до доручень Кабінету Міністрів щодо проведеної роботи та публікуються інформаційні матеріали у відкритому доступі на офіційних веб-сайтах, у друкованих засобах масової інформації, під час проведення прес-конференцій та оприлюднюються у соціальних мережах (Facebook тощо).

На сучасному етапі саме функціонування легкої промисловості дозволяє відтворити макроекономічні виміри регіональних економічних систем як найбільш соціально орієнтованої, енергоефективної й наукоємної галузі, із досить швидким обігом капіталу, економічною віддачею та соціальним ефектом. Як внутрішнє, так і зовнішнє коло у сфері легкої промисловості встановлюють жорсткі умови для побудови ефективної системи державного адміністративно-правового регулювання [5].

Перетворення у структурі легкої промисловості, які відбулися в економіці з початку 90-х років, привели до того, що в галузі загострилися численні адміністративно-правові, економічні та соціальні проблеми.

На сучасному етапі розвитку на ринку товарів легкої промисловості присутня велика кількості невеликих приватних виробників, які здатні швидко реагувати на потреби ринку. Українським виробникам неможливо конкурувати за ціною з китайськими виробниками на сьогодні. Крім того, сировину та комплектуючі українські виробники купляють в тому ж Китаї. А це не має жодного прибуткового сенсу. Набагато простішим варіантом буде привезти готові вироби, що виготовлені більш дешевою робочою силою.

Крім того, ситуацію погіршує значна тінізація галузі. Серед імпортованих товарів легкої промисловості досить висока частка таких, що ввозяться контрабандою. А це створює недобросовісну конкуренцію на ринку.

Взагалі широкий імпорт товарів сприяє витісненню з ринку продукції легкої промисловості вітчизняного виробництва. Оскільки легка промисловість представлена практично у всіх регіонах України, а на підприємствах галузі традиційно зайнята більшість населення, то негативні процеси проявилися у вигляді формування анклавів “секонд-хендів” на фоні тотальної бідності населення, що веде до дестабілізації правових та соціально-економічних відносин.

Теоретичні та практичні дослідження діяльності підприємств легкої промисловості були висвітлені в наукових працях Гончарова Ю.В. [6], Максименко І.О. [7], Паливоди О.М. [8], Тарасенко І.О. [9] та інших щодо питань розвитку легкої промисловості України, ролі та місця в національній економіці, та висвітлені спроби розробки механізму забезпечення конкурентоздатності та інвестиційної привабливості підприємств. Цими видатними вченими було окреслено основне коло проблем, які є характерними для підприємств легкої промисловості, а також було дано безліч важливих рекомендацій щодо вирішення.

Однак багато проблем на сьогодні залишаються відкритими, останнім часом постають нові проблеми, які потребують нагального вирішення. Разом з цим, перед Україною виникають нові можливості, вчасно скориставшись якими можна досягти не тільки розвитку цієї сфери, але й економіки в цілому.

Отже, недостатня купівельна спроможність населення. Ситуація, коли вітчизняний ринок товарів легкої промисловості є надзвичайно переповненим дешевими іноземними товарами, призводить до занепаду легкої промисловості. Не витримуючи конкуренції, заводи і фабрики легкої промисловості закриваються. І як результат на внутрішньому ринку стає все менше і менше товарів вітчизняного виробництва.

Більшість науковців зазначають, що інноваційна діяльність в Україні знаходиться в кризовому стані. В Україні частка промислових підприємств, що впроваджували інновації впродовж 2012–2016 рр. є незначною. Ситуація в легкій промисловості є ще гіршою ніж у промисловості в цілому. Такий стан речей не відповідає сучасному рівню розвитку інноваційних процесів в розвинутих країнах світу. Основним чинником, що стримує інноваційну діяльність в Україні, є відсутність бюджетного фінансування науково-дослідних, дослідно-конструкторських робіт, а також на розробку нових технологій.

Основною причиною того, що молодь не йде працювати в легку промисловість є те, що ця галузь є малоприбутковою для рядових працівників цієї галузі. Тут середньомісячна зарплата майже в два рази менша, ніж показник заробітної плати загалом на підприємствах промисловості.

На сьогодні в зоні АТО ситуація трагічна. Переважна частина підприємств просто зупинилася, в основному по причині повного зруйнування в результаті обстрілів. Лише одиниці змогли вивезти з території воєнних дій лінії устаткування.

З одного боку, воєнні дії на сході країни та анексія Кримського півострова призвели до зменшення загальної кількості підприємств легкої промисловості, а з іншого боку необхідність обшити армію призвела до значного зростання кількості державних замовлень по пошиттю одягу і взуття для військових. Крім того, сьогодні багато підприємств України працюють на виконання волонтерських замовлень з пошиття обмундирування, одягу та військових аксесуарів для зони АТО.

Всі вище зазначені проблеми, негативно впливаючи на діяльність підприємств легкої промисловості, тим самим стримують подальший розвиток галузі.

Проте, незважаючи на ряд проблем, які склалися в розвитку легкої промисловості України, все ж таки її варто розглядати як перспективну галузь [6]. Перспектива роботи галузі полягає у збільшенні частки вітчизняних товарів

на внутрішньому ринку та у зростанні експорту продукції власного виробництва. Це дозволить щорічно стабільно нарощувати обсяги виробництва, розширювати асортимент продукції, суттєво покращувати фінансовий стан підприємств, створювати нові робочі місця.

За умов, коли глобалізаційні процеси в світі набувають все більших обертів, які в свою чергу надзвичайно загострюють конкуренцію на світовому ринку, а також враховуючи сьогоденний стан легкої промисловості України постає необхідність здійснення певних системних кроків по виведенню галузі з кризи.

У дослідженнях вітчизняних авторів: С.О. Біла [10], В.М. Геєць [11], В.Г. Горник [12], А.О. Дегтяр [13], та закордонних вчених: М. Альберт [14], І. Ансофф [15], М. Портер [16], та ін., розглядаються питання, пов'язані з розвитком легкої промисловості, наведені визначення основних понять, пов'язаних з державним регулюванням економічних систем, у тому числі легкої промисловості, сформовані й обґрунтовані принципи оцінки й аналізу розвитку відповідних механізмів. Однак можливості використання підходів сценарного планування в удосконалюванні методів державного адміністративно-правового регулювання галузі, у тому числі легкої промисловості, залишаються маловивченими як у вітчизняній, так і закордонній літературі. Недостатній рівень розроблення теоретико-методологічних підходів щодо формування внутрішнього ринку продукції легкої промисловості в контексті соціально-економічного зростання країни свідчить про об'єктивну необхідність подальшого дослідження наукової проблеми адміністративно-правового регулювання у сфері легкої промисловості України.

Більшість галузей вітчизняної економіки гостро відчувають недостатність інвестиційних коштів та інноваційної діяльності. В умовах недостатності внутрішніх інвестиційних ресурсів, надзвичайної гостроти для національної економіки набуває питання залучення іноземних інвестицій. Ситуація з іноземними інвестиціями в легкій промисловості є критичною. Найбільшу стурбованість іноземних інвесторів викликає високий рівень корупції в органах влади та в судовій системі країни [17]. Політична та економічна нестабільність в країні також негативно впливає на залучення іноземних інвестицій. Українська економіка традиційно характеризувалась відносно несприятливим бізнес-кліматом, що створює перешкоди для розвитку промисловості.

Організацією економічного співробітництва і розвитку, Європейською Комісією, Європейським Фондом Освіти та Європейським банком реконструкції та розвитку, які оцінюють прогрес у запровадженні державної політики щодо розвитку малого бізнесу, хоча Україна відстає майже за всіма показниками. Все ж таки Україна отримала одну з рекомендацій – розробка та реалізація Стратегії розвитку малого і середнього підприємництва в Україні.

Крім того, довгострокова відсутність державних коштів на фінансування заходів із розвитку та підтримки галузі легкої промисловості значно обмежили можливості Міністерства економічного розвитку і торгівлі України в частині реалізації повноважень із розвитку підприємництва.

З метою впровадження в Україні європейських стандартів життя та виходу України на провідні позиції у світі, указом Президента України від 12.01.2015 № 5/2015 було схвалено Стратегію сталого розвитку “Україна – 2020”. Серед пріоритетних напрямків “вектору розвитку” зазначеної Стратегії визначено Програму розвитку малого та середнього бізнесу.

Таким чином, розробка та імплементація Стратегії розвитку малого і середнього підприємництва в Україні на період до 2020 року передбачена Планом

пріоритетних дій Уряду, затверджених розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27.05.2016 № 418-р в рамках пріоритетного напрямку реформи “Створення сприятливого бізнес-клімату і розвиток малого та середнього підприємництва”.

Адже мале і середнє підприємництво є розповсюдженою у всьому світі рушійною силою, яка генерує національне багатство шляхом створення нових робочих місць, зростання валового внутрішнього продукту, а також стимулювання розвитку конкурентоспроможності і інноваційного потенціалу економіки.

Мале і середнє підприємництво в Україні вже досить тривалий час працює в складних умовах соціально-економічного розвитку. У 2014 році в Україні розпочалась економічна криза – втретє за історію незалежності країни – викликана геополітичним конфліктом, військовою агресією з боку Російської Федерації, що мало наслідком руйнування виробничих потужностей та транспортної інфраструктури, втрати міжгалузевих та логістичних зв’язків, ускладнення міжнародних відносин, недоступності енергетичної сировини, суттєвого зростання інвестиційних ризиків та негативних очікувань населення. Також значний негативний вплив мали і накопичені системні диспропорції, наслідками яких стали девальваційні та інфляційні шоки.

Також однією із цілей, визначених Угодою про асоціацію між ЄС та Україною та Угодою про поглиблену та всеохоплюючу зону вільної торгівлі, є розвиток та зміцнення співробітництва з питань політики у сфері промисловості та підприємництва (статті 378–379), і, таким чином, покращення умов для підприємницької діяльності для всіх суб’єктів господарювання з особливою увагою до малих та середніх підприємств. Зокрема, передбачено впровадження стратегій розвитку малих та середніх підприємств, що базується на положеннях Європейської хартії малих підприємств.

Відтак, визнаючи надзвичайну складність викликів, що постали перед легкою промисловістю України, і тяжіючи докласти зусилля для розвитку сильної та конкурентоспроможної промисловості, керуючись принципами кращої міжнародної практики, викладеними в Акті з питань малого бізнесу для Європи, а також з метою реалізації стратегічно важливих напрямів розвитку держави, розроблено проект розпорядження Кабінету Міністрів України “Про схвалення Стратегії розвитку малого і середнього підприємництва в Україні на період до 2020 року”, де метою ухвалення проекту розпорядження є затвердження довгострокових пріоритетів державної політики у сфері створення сприятливих умов для відкриття, ведення і зростання бізнесу та розкриття потенціалу МСП. Основними нормативно-правовими актами у цій сфері є: Конституція України; Стратегія сталого розвитку “Україна – 2020”, схвалена Указом Президента України від 12.01.2015 № 5/2015; План пріоритетних дій Уряду на 2016 рік, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27.05.2016 № 418-р; Закон України від 22.03.2012 № 4618-VI “Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні”; Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, ратифікованою Законом України № 1678-VII від 16.09.2014; розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2014 р. № 847 “Про імплементацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони ” [18].

Подібні проекти не потребують додаткових фінансових витрат з державного та місцевих бюджетів України. Але потребують погодження із Міністерством

фінансів України, Міністерством освіти і науки України, Міністерством соціальної політики України, Міністерством регіонального розвитку і житлово-комунального господарства України, Міністерством з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України, Міністерством аграрної політики та продовольства України, Міністерством закордонних справ України, Міністерством інформаційної політики України, Міністерством інфраструктури України, Міністерством енергетики та вугільної промисловості України, Міністерством молоді та спорту України, Міністерством екології та природних ресурсів України, Державною службою статистики України, Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку, Національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, Державною регуляторною службою України та проведення правової експертизи Міністерством юстиції України.

Міністерство економічного розвитку і торгівлі України за підтримки проекту “FORBIZ – створення кращого бізнес-середовища” (ініціатива EU4 Business) презентувало основні напрями проекту Стратегії розвитку малого і середнього підприємництва в Україні на період до 2020 року 17–18 листопада 2016 року. Участь в обговореннях взяли авторитетні представники органів державної влади, об’єднань підприємців, організацій підтримки підприємництва, торгово-промислових палат, фінансових та наукових установ, міжнародних фінансових організацій, проектів міжнародної технічної допомоги, де були висловлені зауваження та пропозиції, які опрацьовані на предмет врахування [19].

З метою підвищення ефективності адміністративно-правового регулювання певний час Урядом проводилася робота щодо системного перегляду регуляторних актів. На разі охоплено ключові сфери: сільського господарства та безпеки харчових продуктів; легкої промисловості, будівництва; енергетики; транспорту, інфраструктури та інформаційних технологій і телекомунікацій. 2016 року при відповідних міністерствах утворено робочі групи, які затвердили плани-графіки із системного перегляду регуляторних актів. На початку листопада 2016 року прийнято Закон України “Про внесення змін до Закону України “Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності” щодо лібералізації системи державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності” № 1726-VIII. Зазначеним Законом України зменшено періодичність та тривалість перевірок, розширено права суб’єктів господарювання, зокрема щодо недопуску органу державного впливу до проведення заходів нагляду (контролю), а також запроваджено інші норми, спрямовані на спрощення державного контролю та зменшення адміністративного навантаження на бізнес.

У сфері державного ринкового нагляду розроблено та схвалено Урядом проект Закону України “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо здійснення державного ринкового нагляду і контролю нехарчової продукції”, який внесено на розгляд Верховної Ради України.

Із 27 актів європейського секторального законодавства, визначених Додатком III до Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, в Україні прийнято 24 технічних регламенти, з яких 23 уже є обов’язковими до застосування. Стороною ЄС наприкінці жовтня 2016 року погоджено Дорожню карту заходів щодо започаткування процесу офіційного оцінювання української інфраструктури, зокрема у сфері легкої промисловості.

Щодо прогнозу результатів адміністративно-правового впливу, результатом має бути скасування неефективних та необґрунтованих регулювань, внесення змін із урахуванням кращих світових практик.

Це матиме прямий ефект на ринок праці, результатом реалізації плану заходів з реалізації Стратегії буде спрощення умов ведення підприємницької

діяльності, що, у свою чергу, сприятиме зростанню кількості робочих місць у сфері підприємництва. Схвалення проекту розпорядження дозволить визначити довгострокові пріоритети державної політики у сфері розвитку малого та середнього підприємства, сприятиме імплементації положень Акту про малий бізнес для Європи, а також є основою для розробки плану заходів з реалізації Стратегії. Це призведе до створення сприятливих умов для відкриття, ведення і зростання бізнесу та розкриття потенціалу малого та середнього підприємства, зокрема у легкій промисловості.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Машков А.Д.* Теорія держави і права : підручник / А.Д. Машков. // М-во освіти і науки, молоді та спорту України. Видавництво: Дакор – К. – 2015. – С. 491, с. 55.
2. *Денисова А.М.* Правовий вплив : природа та функціональне призначення / А.М. Денисова // Вісник Львівського університету. – 2012. – № 55. – 3–10 с. (Серія юридична). С. 41.
3. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2-х / ред. колегія : Авер'янов В.Б. (голова) – К. : Вид-во “Юридична думка”, 2004. – Т. 1. – 584 с. С. 71.
4. *Фролов Ю.М.* Суб'єкти адміністративного права : сутність та підстави класифікації / Ю.М. Фролов. // Актуальні проблеми права : теорія і практика. – 2012. – № 25. – С. 519–557. С. 551.
5. *Мірко Н.В.* Державне регулювання розвитку внутрішнього ринку продукції легкої промисловості [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nbuv.gov.ua>.
6. *Гончаров Ю.В.* Обґрунтування побудови кластерної моделі підвищення інвестиційно-інноваційного потенціалу підприємств легкої промисловості України / Ю.В. Гончаров, Т.І. Марченко // Легка промисловість. – 2010. – № 4. – С. 21–24.
7. *Максименко І.О.* Легка промисловість України : сучасний стан та перспективи розвитку / І.О. Максименко, В.І. Бокій // Вісник Хмельницького національного університету. – 2009. – № 3. – Т. 2. – С. 77–80.
8. *Паливода О.М.* Управління інноваційною діяльністю на підприємствах легкої промисловості : автореф. дис. канд. екон. наук : 08.00.04 / О.М. Паливода ; Київ. нац. ун-т технологій та дизайну. – К., 2009. – 20 с.
9. *Тарасенко І.О.* Сталий розвиток підприємств легкої промисловості : теорія, методологія, практика : монографія / І.О. Тарасенко. – К. : КНУТД, 2010. – 390 с.
10. *Фаріон Н.О.* Сучасний стан легкої промисловості України: проблеми та шляхи вирішення [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.economy.nauka.com.ua>.
11. *Біла С.О.* Концептуальні засади структурного регулювання галузі та території / С.О. Біла // Статистика України. – 2004. – № 1. – С. 104–114.
12. *Геєць В.* Спеціальні економічні зони: “чорні діри” чи точки економічного зростання? [Електронний ресурс] / В. Геєць, В. Семиноженко // Дзеркало тижня. – 2006. – № 44 (623).
13. *Горник В.Г.* Взаємодія і розподіл функцій держави й регіонів як суб'єктів реалізації промислової політики // Управління сучасним містом. – 2004. – № 3/7–9 (15), – С. 154–160.
14. *Дегтяр А.О.* Державно-управлінські рішення : інформаційно-аналітичне та організаційне забезпечення. / А.О. Дегтяр. – Х. : Вид-во ХарРІ НАДУ “Магістр”, 2004. – 224 с.
15. *Альберт М.* Основы менеджмента / М. Альберт, М.Х. Мескон, Ф. Хедоури ; Пер. с англ. – М. : Дело, 1992. – 702 с.
16. *Ансофф И.* Стратегическое управление / И. Ансофф. – М. : Экономика, 1989. – 519 с.
17. *Портер М.* Международная конкуренция : конкурентные преимущества стран / М. Портер ; пер. с англ. А.В. Шнитц. – М. : Международные отношения, 1993. – 896 с.
18. *Адвокатова Н.О.* Дослідження сучасного стану підприємств легкої промисловості України / Н.О. Адвокатова // Економічні інновації. – 2012. – № 47. – С. 5–14.
19. Указ Президента України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
20. Стратегія розвитку малого і середнього підприємництва в Україні. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://buhgalter911.com/uk/news/news-1025490.html>.

Отримано 28.12.2016